

Kritik mot Polismyndigheten för att kroppsvisitationer genomfördes utan att det fanns grund för det och uttalanden om polisens bemötande av en person som filmade ingripandet

Beslutet i korthet: I samband med en huvudförhandling i en tingsrätt där två medlemmar i en motorcykelklubb var tilltalade kom andra medlemmar till domstolen. Polisen avlägsnade en person som störde den allmänna ordningen i domstolsbyggnaden. När klubbmedlemmarna protesterade mot avlägsnandet utanför domstolen beslutade polisen att kroppsvisitera dem. Beslutet grundades bl.a. på att polisen tidigare anträffat farliga föremål på medlemmar i samma klubb och på personernas agerande på platsen. När de tilltalades offentliga försvarare filmade ingripandet försvårade två poliser för honom att filma genom att ställa sig i vägen. En av poliserna höll upp sin mobiltelefon som om hon filmade honom.

JO uttalar att polisens erfarenheter av att anträffa farliga föremål tillsammans med en persons agerande mot polisen och det sammanhang detta sker i kan ligga till grund för ett antagande att han eller hon förberett sig för en konfrontation med polisen och att vapen eller andra farliga föremål därför skulle anträffas vid en kroppsvisitation. JO konstaterar dock att utredningen inte ger stöd för att personerna som kroppsvisiterades utanför tingsrätten agerade på ett sådant sätt att det, tillsammans med polisens tidigare erfarenheter, fanns grund för beslutet om kroppsvisitation. Polismyndigheten kritiseras för att kroppsvisitationerna genomfördes utan att det fanns grund för dem.

JO gör även uttalanden om polisens bemötande av den som filmar ett polisingripande och vikten av att poliser agerar professionellt och korrekt.

Anmälan

I en anmälan till JO förde advokaten AA fram klagomål mot Polismyndigheten, polisregion Mitt. Han uppgav att polisen den 11 maj 2016 kroppsvisiterade och kontrollerade identiteten på ett stort antal personer utanför en tingsrätt utan att det fanns stöd i lag för åtgärderna. De personer polisen ingrep mot var vänner till de två tilltalade vid en huvudförhandling den aktuella dagen som han var offentlig försvarare för. Målet avsåg våldsamt motstånd vid ett polisingripande. När han filmade ingripandet utanför tingsrätten med sin mobilkamera försökte en polis att störa honom genom att ställa sig i vägen samtidigt som en annan

polis började filma honom på ett sätt som han uppfattade som ett hot eller en repressalie.

Till anmälan bifogade AA en film som han spelade in i samband med ingripandet. Av filmen framgår huvudsakligen följande.

AA filmar en person som diskuterar med två uniformerade poliser och ifrågasätter polisens ingripande. När en uniformerad polis för personen åt sidan och AA följer detta med kameran dyker en civilklädd polis upp i bild. Polisen utbrister inledningsvis ”oj, står jag här” och ställer sig i vägen för AA. När AA flyttar kameran fortsätter polisen att röra sig i vägen för kameran. Polisen flyttar sig inte när AA ber om detta. Av filmen framgår vidare att en annan civilklädd polis håller upp sin mobiltelefon som om hon filmar AA och andra runt omkring. Hon håller upp mobiltelefonen så att den hindrar AA från att filma den person som förts åt sidan. Efter en kort stund flyttar de civilklädda poliserna på sig. AA fortsätter att filma poliserna, presenterar sig som advokat och frågar vad poliserna heter. Ingen av dem uppger sina namn och den ena polisen säger att AA ska ”strunta i” vad han heter. När AA frågar polisen som höll upp en mobiltelefon om hon filmat svarar hon att han filmat henne och att hon får filma vem hon vill.

Utredning

Polismyndigheten (BB) yttrade sig över de kroppsvisitationer och identitetskontroller som genomfördes vid ingripandet, polisens agerande när AA filmade situationen och polisens åtgärd att filma AA. Inför yttrandet hade de befattningshavare som berörs av anmälan fått tillfälle att lämna upplysningar.

Polismyndigheten lämnade följande redogörelse för händelsen.

Den 11 maj 2016 höll [en tingsrätt] förhandling i ett mål om bl.a. våldsamt motstånd i samband med ett polisingripande. Polis kallades till platsen av en ordningsvakt vid domstolen.

När polisen kom till domstolen var läget lugnt och poliserna samtalande med en grupp män företrädesvis i Red Devils-västar. En man i Hells Angels-väst anlände och betedde sig hotfullt mot poliserna och störde den allmänna ordningen. Han avlägsnades därför från platsen enligt 13 § polislagen, dvs. han leddes ut från domstolsbyggnaden och åkte sedan därifrån.

I samband med avlägsnandet blev även männen i Red Devils-västar m.fl. upprörda och följde efter poliserna och den person som avlägsnats ut utanför domstolen. Poliserna noterade att allmänhet som var på väg mot domstolsbyggnaden vände när de såg detta.

När stämningen blev mer orolig beslutade insatschefen att ett flertal personer skulle kroppsvisiteras enligt 19 § andra stycket 1 polislagen. Läget lugnade ner sig under arbetet med visitationerna. I samband med visitationerna bad poliserna även de visiterade att legitimera sig.

Under tiden visitationerna pågick kom de båda tilltalades ombud ut från domstolsbyggnaden. En polisman ställde sig mellan ombudet och poliserna i arbete. Ombudet började filma polisernas arbete och den polisman som stod i vägen.

En annan polisman riktade sin mobilkamera mot ombudet, men filmade inte.

Polismyndigheten redovisade följande synpunkter från de berörda befattningshavarna.

Visitationer och identitetskontroller

Polisens insatschef vid händelsen har uppgett bl.a. följande. Han grundade beslutet om visitation enligt 19 § andra stycket 1 polislagen på att ett femtontal personer ur 1%-sfären var samlade vid domstolen, en byggnad som har högt skyddsvärde. Gruppen var aggressiv när visitationerna påbörjades. Inte sällan påträffas det farliga föremål på dessa individer, särskilt på personer tillhörande deras undergrupperingar vilka fanns representerade. Det var korrekt att visitera de aktuella personerna vid det aktuella tillfället. För att kunna dokumentera visitationerna, något även [AA] och de visiterade begärde, ombads de visiterade att identifiera sig. Ingen tvingades till detta.

En annan närvarande polis har uppgett bl.a. följande. Visitationerna gick lugnt till och id-kontrollerna skedde frivilligt. Någon enstaka diskussion uppstod, men slutade sedan i frivillig kontroll.

Polisens agerande när [AA] filmade situationen

Insatschefen samt den manliga polis som förekommer i filmen har båda yttrat sig om händelsen. De anger att när poliserna i enlighet med det ovan anförda utförde sitt arbete med visitationer blev [AA] till och från närgången, högljudd och otrevlig. Polismannen på filmen hindrade inte [AA] från att filma, men ställde sig, av säkerhetsskäl, mellan denne och övriga poliser i arbete. Insatschefens uppfattning är att [AA] annars riskerade att störa polisens uppdrag. Polismannen på filmen anger att avsikten med hans eget beteende var att avleda [AA] så att denne inte störde poliserna i arbetet och att sättet han gjorde det på var avsett att spegla [AA:s] beteende.

Polisens åtgärd att filma [AA]

Den polis som på [AA:s] film håller upp en mobiltelefon har uppgett bl.a. följande. Hon filmade aldrig utan höll bara upp telefonen som en illustration för att visa hur beteendet kunde uppfattas av den som filmades. Någon film har således aldrig funnits.

Polisens insatschef har även beskrivit att personerna på platsen uttryckte missnöje över polisens ingripande. Han uppfattade att personerna agerade i grupp eftersom de bar västar med märken som representerar kriminella organisationer, på grund av hur de resonerade och eftersom de höll med varandra i sina yttringar om polisens närvaro på platsen. Gruppens närvaro stressade poliserna och bidrog till att poliserna kände oro. Han lade bl.a. dessa omständigheter till grund för beslutet om kroppsvisitationer.

De poliser som ingrep när AA filmade har även uppgett att de ville spegla hans beteende eftersom de ansåg att det var barnsligt.

Beslutet om kroppsvisitationer dokumenterades endast genom anteckningar i händelserapporten. Grunden för beslutet framgår inte av anteckningarna.

Polismyndigheten redovisade följande bedömning.

Kroppsvisitation

Hells Angels är en organisation som har gjort sig känd världen över för att vara mycket våldsamt och har ansetts uppfylla Europiska unionens uppsatta kriterier för organiserad brottslighet. I Sverige har organisationen varit inblandad i konflikter med andra kriminella grupperingar och enskilda individer där allvarligt och även dödligt våld använts. Det är vanligt förekommande att polisen anträffar skjutvapen, knivar och tillhyggen när medlemmarnas kläder, fordon och bostäder genomsöks. Detsamma gäller när organisationens klubblokaler genomsöks. Red Devils MC är en officiell del av Hells Angels organisation och polisen har sett att Red Devils aktivt stödjer Hells Angels konflikter med andra kriminella grupperingar och individer. Vad som ovan sägs om Hells Angels gäller således även för Red Devils samt också för de övriga grupperingar som närvarade vid det aktuella tillfället. Personer anknutna till dessa grupperingar anses tillhöra den s.k. 1%-sfären.

I förevarande fall har en grupp om ett femtontal personer ur 1%-sfären befunnit sig vid en offentlig byggnad med anledning av en domstolsförhandling rörande våldsamt motstånd vid ett polisingripande. Stämningen var stundtals aggressiv och av erfarenhet vet polisen att personer inom sfären ofta innehar vapen i någon form. Polismyndigheten anser att det i det särskilda fallet var riktigt att besluta om kroppsvisitationer enligt 19 § andra stycket 1 polislagen och att det således fanns erforderligt lagstöd.

Identitetskontroll

I samband med de aktuella kroppsvisitationerna har de visiterade ombetts att identifiera sig. Syftet har varit att kunna dokumentera visitationerna så utförligt som möjligt. Bortsett från några enstaka personer har de tillfrågade identifierat sig utan vidare diskussion. I de enstaka fallen har de tillfrågade initialt ifrågasatt kontrollen, men efter lite diskussion gått med på att identifiera sig.

Enligt Polismyndighetens mening har den aktuella situationen varit sådan att de visiterade fått tillfrågas om sin identitet för att poliserna skulle kunna fullgöra sina tjänsteuppgifter. Myndigheten anser vidare att de berörda personerna inte kan anses ha befunnit sig i ett sådant underläge att de inte kan anses ha identifierat sig frivilligt. Polismyndigheten anser således att det har funnits rättslig grund även för identitetskontrollerna.

Polisens agerande när [AA] filmade situationen

Polismannen på filmen har inte hindrat [AA] från att filma men distraherade densamma eftersom han ansåg att [AA] riskerade att störa poliserna i deras arbete. Av filmen framkommer även att polisen initialt blir filmad på eget initiativ för att fånga [AA:s] uppmärksamhet men sedan kliver ur bild och i det följande filmas på [AA:s] initiativ. Att en polis försöker förhindra någon från att störa poliser i arbete kan i sig inte anses felaktigt. I detta fall synes dock polisens agerande inte ha varit myndighetsmässigt.

Polisens åtgärd att filma [AA]

Den polis som på [AA:s] film håller upp sin egen mobilkamera filmade aldrig. Att ge sken av att [AA] filmades för att illustrera hans beteende kan dock inte heller anses ha varit myndighetsmässigt.

Rättslig reglering

Kroppsvisitationer

En polis får kroppsvisitera någon i den utsträckning det behövs för att söka efter vapen eller andra farliga föremål som är ägnade att användas vid brott mot liv eller hälsa, om det med hänsyn till omständigheterna kan antas att ett sådant föremål kan förklaras förverkat enligt 36 kap. 3 § brottsbalken (se 19 § andra stycket 1 polislagen).

Bestämmelsen ger polisen befogenhet att genomföra kroppsvisitation i förebyggande syfte. Den förutsätter för sin tillämpning en situation där risken typiskt sett är stor för att vapen eller tillhyggen ska komma till användning vid våldsbrott. Det kan t.ex. vara fallet vid konfrontationer mellan rivaliserande ungdomsgrupper eller vid idrottsevenemang. Även utan att någon konfrontation har ägt rum kan det finnas risk för sammandrabbning, t.ex. om ett mc-gäng befinner sig på en viss plats under sådana förhållanden att det på grund av tidigare erfarenheter eller upplysningar kan antas att avsikten är att invänta och sammandrabba med en fientlig grupp. Polisen måste emellertid kunna peka på någon konkret omständighet, exempelvis tidigare iakttagelser, som ger objektivt stöd för ett antagande att vapen kan komma att påträffas vid en visitation. Det är väsentligt att tvångsåtgärderna inte tillämpas på ett sätt som uppfattas som obefogade trakasserier. (Se Berggren och Munck, Polislagen, Zeteo 1 augusti 2018, kommentaren till 19 § och Berg, Polislagen 19 §, Karnov 1 juli 2018.)

Identitetskontroller

Det finns inte någon uttrycklig föreskrift som ger en polis en generell befogenhet att fråga en person om hans eller hennes identitet. Om det är nödvändigt för att fullgöra en tjänsteuppgift anses dock en polis få fråga en person om hans eller hennes namn eller hemvist. En skyldighet för en enskild att besvara en sådan fråga och rätt för polisen att använda tvångsmedel för att fastställa någons identitet finns endast i de fall som anges i lag. (Se prop. 1983/84:111 s. 99 och JO 1992/93 s. 124, dnr 1551-1990.) Bestämmelser om identitetskontroll finns bl.a. i 14 § polislagen och i utlänningslagen.

I 27 och 28 §§ polislagen finns bestämmelser om polisens dokumentationsskyldighet. I förarbetena till 27 § polislagen anges bl.a. att polisen alltid bör sträva efter att få fram identitetsuppgifter i samband med ett ingripande. Denna strävan ger dock ingen generell rätt att kroppsvisitera någon i syfte att fastställa hans eller hennes identitet. (Se prop. 1996/97:175 s. 83.)

En kroppsvisitation enligt 19 § polislagen bör enligt de föreskrifter som gäller för polisens verksamhet dokumenteras i ett särskilt formulär (se det allmänna rådet i Rikspolisstyrelsens föreskrifter och allmänna råd om dokumentation enligt 27 och 28 §§ polislagen, RPSFS 2011:12, FAP 100-2).

Bedömning

Kroppsvisitationerna

Av utredningen framgår att medlemmar i en motorcykelklubb kommit till en tingsrätt för att närvara vid en rättegång där andra medlemmar i samma klubb var åtalade för våldsamt motstånd vid ett polisingripande. Ordningsvakter vid tingsrätten begärde att polis skulle komma till platsen. I samband med att polisen avlägsnade en person från domstolsbyggnaden uttryckte medlemmarna i motorcykelklubben sitt missnöje över polisens ingripande. Stämningen på platsen var enligt polisen sådan att personer vände om när de såg medlemmarna i motorcykelklubben utanför tingsrättens entré.

Polisen beslutade om kroppsvisitation av medlemmarna i motorcykelklubben med stöd av 19 § andra stycket 1 polislagen. Beslutet dokumenterades endast genom anteckningar i händelserapporten. Grunden för beslutet framgår inte av anteckningarna. I sitt yttrande till JO har Polismyndigheten uppgett att beslutet om kroppsvisitationer grundades på personernas agerande utanför domstolsbyggnaden, stämningen på platsen, att polisen tidigare hade anträffat farliga föremål på medlemmar i samma motorcykelklubb och att domstolsbyggnaden hade ett högt skyddsvärde.

Polisen får genomföra en kroppsvisitation med stöd av 19 § andra stycket 1 polislagen endast om det finns en konkret omständighet som ger objektivt stöd för att ett vapen eller något annat farligt föremål kan komma att påträffas vid visitationen. Jag har tidigare konstaterat att enbart en persons klädsel, tidigare misstanke om våldsbrott och en viss attityd mot polisen inte är sådana konkreta omständigheter som kan ligga till grund för ett beslut om kroppsvisitation (se t.ex. mitt beslut den 20 februari 2017, dnr 3023-2016). Sådana omständigheter tillsammans med en persons agerande mot polisen och det sammanhang detta sker i skulle dock kunna ligga grund för ett antagande att personen förberett sig för en konfrontation med polisen och att vapen eller andra farliga föremål därför skulle anträffas vid en kroppsvisitation.

Att farliga föremål tidigare hade anträffats på medlemmar i samma motorcykelklubb som personerna utanför domstolen var medlemmar i var, som framgått, inte en omständighet som ensam kunde läggas till grund för ett beslut om kroppsvisitation. När det gäller personernas agerande mot polisen på platsen noterar jag att Polismyndigheten angett att stämningen på platsen stundtals var aggressiv. Enligt min mening kan detta i och för sig vara en sådan omständighet som tillsammans med polisens kännedom om en person sedan tidigare skulle kunna medföra att det finns grund för en kroppsvisitation av denne. Att de som kroppsvisiterades var aggressiva får dock inte fullt ut stöd i de uppgifter som kommit fram i utredningen. Polisens insatschef har beskrivit att det var den person som avlägsnades från platsen som var aggressiv. Ingen av de övriga poliser som yttrat sig har beskrivit de personer som kroppsvisiterades som aggressiva och under den del av händelseförloppet som AA filmat kan vare sig stämningen eller de närvarande sägas vara aggressiva. Däremot har poliserna

beskrivit att situationen på platsen var orolig. Utredningen ger enligt min mening inte underlag för någon säker slutsats om stämningen på platsen.

Som angetts ovan finns det inte någon dokumentation om grunden för kroppsvisitationerna. Polismyndigheten har i sitt yttrande angett de omständigheter som man anser ger stöd för att ingripandena var lagenliga. Polisens insatschef, som fattade beslutet om kroppsvisitationer, har beskrivit situationen och sin uppfattning av den och angett att han med anledning av dessa omständigheter och med hänsyn till skyddsvärdet på domstolsbyggnaden beslutade om kroppsvisitation av de berörda personerna. Jag noterar att insatschefen i sin redogörelse för händelsen uppgett att personerna uttryckte missnöje över polisens ingripande mot den person som avlägsnades från platsen och att han uppfattade att de agerade i grupp eftersom de bar västar med märken som representerar kriminella organisationer och höll med varandra i sina yttranden om polisens närvaro. Gruppens närvaro stressade poliserna och bidrog till att de kände oro. Han har också hänvisat till att gruppen inledningsvis hade initiativet på platsen, att personerna är medlemmar i en kriminell organisation och att de agerade på ett sätt som inte är förenligt med hur man för sig i en domstol.

Att en polis känner oro när en grupp personer uttrycker missnöje över ett polisingripande är naturligtvis inte en omständighet som kan läggas till grund för ett antagande om att vapen eller andra farliga föremål kan komma att anträffas vid en kroppsvisitation. Inte heller i övrigt framstår de skäl insatschefen åberopat till stöd för sitt beslut om kroppsvisitationer som hållbara.

Sammanfattningsvis konstaterar jag att utredningen inte ger stöd för att personerna på platsen agerade på ett sådant sätt att det, tillsammans med polisens tidigare erfarenheter av förekomst av farliga föremål, funnits grund för beslutet om kroppsvisitationer. Polismyndigheten ska kritiseras för att kroppsvisitationerna genomfördes utan att det fanns grund för dem.

Identitetskontrollerna

Som framgått får en polis fråga en person om hans eller hennes namn eller hemvist om det är nödvändigt för att fullgöra en tjänsteuppgift. Jag har därför ingen synpunkt på att polisen frågar om namnet på den som kroppsvisiteras om syftet är att dokumentera åtgärden. Jag vill dock framhålla att det inte finns någon skyldighet för den som utsätts för en kroppsvisitation att berätta vad han eller hon heter.

Som jag nyss konstaterat fanns det inte grund för polisen att genomföra kroppsvisitationer. Utgångspunkten för min bedömning av identitetskontrollerna är dock att polisen bedömt att det funnits förutsättningar för kroppsvisitationer. Polisen fick därför fråga om de kroppsvisiterades namn i syfte att kunna dokumentera åtgärderna. Polismyndigheten har uppgett att några av de som tillfrågades om namn ifrågasatte kontrollen men gick med på att identifiera sig efter en diskussion med polisen. Av utredningen framgår inte hur

polisen bad personerna att identifiera sig. Jag har därför inte ett tillräckligt underlag för att kunna bedöma om situationen var sådan att det inte fanns någon reell frivillighet för de som kontrollerades att uppge sina namn till polisen. Det finns därför inte grund för kritik mot polisen för att de som kroppsvisiterades fick frågor om sina namn.

Mot bakgrund av att frågorna om identitet ställdes i samband med en domstolsförhandling vill jag framhålla att en förhandling vid domstol är offentlig (se 2 kap. 11 § andra stycket regeringsformen och 5 kap. 1 § rättegångsbalken). Denna offentlighetsprincip innebär att allmänheten ska ha fritt tillträde till en domstolsförhandling, dvs. en rätt för alla att närvara vid domstolsförhandlingen utan att behöva uppge namn eller underkasta sig identitetskontroll eller kroppsvisitation (se Fitger m.fl., Rättegångsbalken, april 2018, Zeteo, kommentaren till 5 kap. 1 §).

Polisernas agerande när AA filmade

Av utredningen framgår att AA filmade när en person blev bortförd av en uniformerad polis och att två civilklädda poliser ställde sig i vägen för honom när han filmade. Den ena polisen höll upp en mobiltelefon som om hon filmade AA.

Det är inte ovanligt att polisingripanden filmas och det finns därför anledning att inledningsvis redogöra för några allmänna utgångspunkter för vad som gäller i sådana situationer.

Det finns inte något generellt förbud mot att fotografera någon utan samtycke (se NJA 2017 s. 393). Ur ett rättssäkerhetsperspektiv är det viktigt att den som upplever att polisen t.ex. använder våld på ett felaktigt sätt har en möjlighet att dokumentera detta. Att enskilda kan filma polisens ingripanden innebär också att allmänheten får en möjlighet till insyn i polisens arbete. Samtidigt måste en polis självklart få vidta åtgärder om någon som filmar agerar på ett sätt som hindrar polisens arbete. Normalt finns det ett visst utrymme för olika bedömningar av om ett visst agerande hindrar polisens arbete. Endast den omständigheten att den som filmar beter sig provokativt eller har en negativ attityd är dock inte skäl för att hindra honom eller henne från att filma. Att en polis känner obehag inför att filmas i sin tjänsteutövning är inte heller ett sådant skäl. För att polisen ska få hindra någon från att filma måste det enligt min mening krävas att han eller hon på något konkret sätt hindrar polisens arbete.

En i de flesta fall lämplig första åtgärd från polisen när någon hindrar polisens arbete genom att filma är att i korthet förklara hur han eller hon hindrar polisens arbete och att be honom eller henne att sluta agera på det sättet. Den som filmar ges därigenom en möjlighet att överväga om han eller hon kan filma på ett sätt som inte hindrar polisens arbete, t.ex. genom att inte vara alltför närgången. Först om personen trots detta fortsätter att hindra polisens arbete finns det skäl att överväga mer ingripande åtgärder.

Polismyndigheten har anfört att de två poliserna inte hindrade AA från att filma, men distraherade honom eftersom han riskerade att störa polisens arbete. Av filmen från händelsen framgår dock tydligt att poliserna under en kort stund aktivt försvårade för AA att på avstånd filma ingripandet mot den person som förts åt sidan av en annan polis. Om syftet var att förhindra att AA skulle störa ingripandet genom att gå fram till platsen där det genomfördes hade enligt min mening en lämplig åtgärd – i stället för att försvåra för honom att filma – varit att säga till honom att inte gå närmare.

När det gäller det sätt poliserna försvårade för AA att filma på vill jag börja med att framhålla att det är en självklarhet att en polis i sitt arbete ska uppträda professionellt och korrekt. Det framgår bl.a. av 10 § polisförordningen som anger att anställda inom polisen i arbetet ska uppträda på ett sätt som inger förtroende.

Utredningen ger inte stöd för att den polis som höll upp en mobiltelefon faktiskt filmade AA. Jag utgår därför i min bedömning från att hon inte filmade. Jag vill dock erinra om att JO tidigare uttalat att polisen inte utan uttryckligt stöd i lag får fotografera en enskild med tvång eller annars mot deras vilja eller fotografera en enskild person som ett led i ett tvångsingripande (se t.ex. JO 2013/14 s. 160, dnr 3445-2011 och 3446-2011, och JO 2015/16 s. 122, dnr 1422-2014).

Att ställa sig i vägen för någon som filmar ett polisingripande och ge sken av att själv filma med en mobiltelefon på det sätt som poliserna gör i AA:s film är inte professionellt. Det är inte heller ett beteende som inger förtroende. Poliserna har förklarat sitt agerande med att de tyckte att AA betedde sig barnsligt och att de speglade hans beteende. Att någon betar sig provokativt eller respektlöst mot en polis innebär dock inte att en polis kan agera på samma sätt. En tjänsteman ska självfallet bete sig korrekt även om en enskild är arg, upprörd eller på något annat sätt upplevs som besvärlig (se JO 2016/17 s. 139, dnr 678-2015). Jag har tidigare påtalat vikten av att en polis aldrig får låta sig påverkas av att han eller hon känner irritation eller ilska över en persons uppträdande i samband med ett ingripande (se JO 2017/18 s. 231, dnr 7422-2015). Det sätt som poliserna agerade på lever inte upp till de krav som ställs på en polis. Det inträffade visar att det finns anledning för Polismyndigheten att arbeta med frågor om bemötande av personer som ifrågasätter polisens arbete.

Ärendet avslutas.